

BÁJEČNÝ NÁPAD S BUNKREM

Za hodinu...

Já: Jdeš ven?

On: Jo.

Venku...

On: „Co budeme dělat?“

Já: „Nevím, zajdem pro kluky a zahrajem fotbal?“

On: „Tak jo.“

Zašli jsme pro kluky, ale kluci tam nebyli. Chvíli jsme mlčky jen tak stáli a přemýšleli, jak strávíme pozdní odpoledne. Pak se Honza Jan podrblal za uchem, jako když usilovně přemýšlí, a vykřikl: „Vykopeme si bunkr!“

To byl báječný nápad!

Vzali jsme si z kůlny dva rýče a šli se zeptat maminky, kde na zahradě by jí nevadilo, kdybychom něco málo vykopali. Nejprve opáčila, že žádné takové místo na zahradě nemáme, ale když jsme hodně škemrali, zamyslela se a šla nám jedno ukázat.

„Tohle je tatínkova zahrádka. Vidíte ty tři malé borovičky?“ zeptala se maminka.

„Ty průravé?“ ukázali jsme na něco, co by snad za dvacet let mohlo vypadat jako borovice.

„Ano. Tak ty musíte nechat živé. Jinak si tu kopejte, jak chcete.“

Přesně to jsme potřebovali slyšet.

Jámu jsme vykopali velikou tak akorát, abychom se do ní oba ve dřepu schovali. Nebylo to moc pohodlné, ale plácli jsme si. Přemýšleli jsme, co v ní budeme dělat. Kromě toho dřepu se v ní nedalo dělat vůbec nic. Asi jsme si to měli promyslet víc dopředu, teď už bylo pozdě.